

Gerçek iman (Matta 23:23-24)

‘İsa’ya inanıyorum’ diye Rab için canını vereceğini söyleyerek sunularla ilgili sözler işitince rahatsız olanlar vardır. Böylece insanlar ondalıkla ilgili sözler işitince kızıyorlar, ondalık vermiyorlar, ondalık veren başka insanları engelliyorlar. Böyle insanlar acaba Rab için canını verebilir mi? Maddi bereketler isteyerek Rab’be sunuları veremezse bu iman doğru iman olabilir mi? Ve bazı insanlar ondalık ve sunuların Tanrı’nın olduğunu kabul etmedikleri için ondalık verirken zarar gördüklerini düşünüyorlar.

Eski antlaşma çağındaki imanlılar da Tanrı’nın çağrısını kabul ettiler, ondan sonra ondalığı imanın temeli olarak düşündüler. Böylece İsa Mesih’in gelişini hazırladılar. Biz de bundan faydalandık. Bağışlandık, cehennemden kurtulduk, artık Kutsal Ruh’a ortak edildik, Tanrı sözünün iyiliğini ve gelecek çağın güçlerini tattık. Biz Rab’bin gelişine dek uyanık olup kendi canımızı korumalıyız.

Biz geçmişte Tanrısız yaşıyorduk ama şimdi cennete gidebiliriz. Bu lütüf bize gelene kadar çok zor işler olduğunu unutmamak lazım. İnsan aslında Aden bahçesinde Tanrı’yla birlikte ruhsal yaşam yaşadı. Ama günahından dolayı ruhsal gücünü hepsi kaybedip yaşam boyu emek vermesi lazım ki geçinebilir. Ama dünyadaki yaşam çok zor, çünkü her yerde sıkıntılar, felâketler vardır. İnsan Aden bahçesine dönmek lazım. Ama artık imkânsız. Çünkü Yaşam ağacının yolunu denetlemek için de Aden bahçesinin doğusuna Keruvlar ve her yana dönen alevli bir kılıç yerleştirdi. Böylece insan maddisel dünyaya hapsedildi. Bu zamandan itibaren yaşam ağacına dönmeye çalışan insanın yolculuğu başladı. Adem’in oğlu Habil ölüm tehlikesine rağmen gerçek imanla Tanrı’ya sunular verdi. Nuh bütün hayatı boyunca kendi madde ve zamanını harcayarak gemi yaptı. Artık İbrahim, Tanrı tarafından imanı kabul edildi ve Tanrı’ya dönmesiyle ilgili vaat aldı. Bu olay olmadan önce İbrahim kralları bozguna uğratmaktan dönerken Melkisedek’e her şeyin ondalığını verdi. Kutsal Kitap İbrahim ondalık verirken bedenindeki soyunu temsil ederek verdiğini söyledi (İbraniler 7:9-10). İbrahim henüz sünnetli olmadığı için o sadece bedeninin soyunu temsil etmedi, imanın soyunu da temsil etti. Dolayısıyla İbrahim’in ondalığı Yeni antlaşma kilisesinde olması gereken iman için örnek gösterdi.

Daha sonra Yakup kendisini öldürmek isteyen ağabeyinden kaçarak dayısının evine giderken bir adak adayarak şöyle dedi: “Tanrı benimle olur, gittiğim yolda beni korur, bana yiyecek, giyecek sağlarsa, babamın evine esenlik içinde dönersem, RAB benim Tanrım olacak. Anıt olarak diktiğim bu taş Tanrı’nın evi

olacak. Bana vereceğin her şeyin ondalığını sana vereceğim” (Yaratılış 28:20-22). Farkında olmadan ‘Aden’e döneceğim. Tanrı’ya döneceğim’ diye lütüf çağındaki yeni antlaşma kilisesinin alacağı kurtuluşla ilgili peygamberlikte bulunmuş oldu.

Tanrı Yakup aracılığıyla ondalığı kural olarak koydu ve bütün Yakup’un soyunun ondalık vermesini sağladı. Artık ondalık Tanrı’nın halkının özelliği oldu. Sonra Tanrı’nın halkı Tanrı’dan kesilmemek için ondalık vermeyi durdurmadı, ondalık vermekle gurur duydu. İsrail her zaman çok tehlikeli durumda olduğu için Tanrı’dan kesilmek onlar için felâketi. Bugün bizim ruhsal durumumuz da aynı.

Peygamber Malaki’nin zamanında İsrail ülkesini kaybetti. İmanı da yitirdi, ondalık ve sunuları iyice vermedi. O zaman Tanrı Malaki aracılığıyla şöyle dedi: “İnsan Tanrı’dan çalar mı? Oysa siz benden çalışıyorsunuz. ‘Senden nasıl çalışıyoruz?’ diye soruyorsunuz. Ondalıkları, sunuları çalışıyorsunuz. Siz lanete uğradınız. Çünkü bütün ulus benden çalışıyorsunuz” (Malaki 3:8-9). Mahvolmakta olan halka Tanrı şöyle dedi: “Tapınağında yiyecek bulunması için bütün ondalıklarınızı ambara getirin. Beni bununla sınayın. Göreceksiniz ki, göklerin kapaklarını size açacağım, üzerinize dolup taşan bereket yağdıracağım” (Malaki 3:10). Bu sözden sonra İsrail’e Karanlık çağı başladı.

Dört yüz yıllık Karanlık çağından sonra İsa Mesih geldi. O ondalıkla ilgili ne dedi? O da ondalığı kabul etti ve hatta daha güçlendirerek ‘Siz nanenin, dereotunun ve kimyonun ondalığını verirsiniz de, Kutsal Yasa’nın daha önemli konularını -adaleti, merhameti, sadakati- ihmal edersiniz. Ondalık vermeyi ihmal etmeden asıl bunları yerine getirmeniz gerekirdi’ (Matta 23:23) diye söyledi.

Aslında İsrail ilk baştan ondalık ve sunularla tapınma çadırı yaptı ve sürekli kendisini feda ederek tapınağı koruyarak devam ettirmek için gerekenleri tedarik etti. Böylece Tanrı’nın adı uğruna hizmet ederek dünyayı kurtaran İsa Mesih’i bekledi. İsrail on iki oymağından Levi oymağı sadece tapınakta Tanrı’ya hizmet etme işini yaptı. Geri kalan oymaklar onları geçindirdi. Sonuç olarak eski antlaşma kilise üyelerinin ondalık ve sunuları bugün bizi kurtarmak için değerli bir şekilde kullanılmış oldu. Biz de onlar gibi gerçek imanı göstermemiz lazım.

Eski antlaşma çağında Tanrı’nın adı tapınaktaydı ama şimdi ruhumuzdadır. Kilisenin görevi can kurtarmaktır. Bu görev tamamlanmak için maddeler gerekir. Ama kilisenin üyeleri eğer sunular vermekten çekinirse kilise nasıl can kurtarma denen bu en büyük görevini tamamlayabilir. ‘Tapınağında yiyecek bulunması için bütün ondalıklarınızı ambara getirin!’ diye Rab şimdi bütün kiliselere söylüyor. ‘Size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin!’ (Matta 28:20) diye

Rab söylediği gibi İlk kiliseler dahil birçok kiliseler ondalık verdiler. Biz de bunu yapmalıyız. Bu Mesih kilisesinde bin yıllardır devam ederek yerleşmiş imanın ilkesidir. Niçin ‘artık yapmayın!’ diyeceğiz ki?

Tanrı her şey yarattı. Her şey Tanrı’nındır. Bizde olan her şey aslında bizim değil. İsrail halkı niçin çölde kırk yıldır dolaşmış? Yasa’nın tekrarı 8:12-18’de ‘Yiyip doyduğunuzda, güzel evler yapıp yerleştiğinizde, sığırlarınız, davarlarınız çoğaldığında, altınınız, gümüşünüz ve her şeyiniz arttığında, böbürlenmemeye ve sizi Mısır’dan, köle olduğunuz ülkeden çıkaran Tanrınız RAB’bi unutmamaya dikkat edin. Bu serveti toplayan kendi yeteneğimiz, güçlü elimizdir diye düşünebilirsiniz. Ancak bu serveti toplama yeteneğini size verenin Tanrınız RAB olduğunu anımsayın’ diye yazılmıştır.

Bir ağacın kökü çok önemlidir. Ağacı söküp başka yere dikerken kökün büyüklüğünden dolayı şaşırıyoruz. Ağaç sağlam olması için kökün büyüklüğü çubukların 4büyüklüğüyle eşit olması lazımdır. Ondalık sanki kazancının onda dokuzunu destekleyen ağacın kökü gibidir. Onda biri kutsal bir şekilde ayırt etmek lazım. Yoksa onda dokuzu da bir an kuruyabilir. Kök sağlam olması lazım ki bütün ağaç sağlam olur. Aynı şekilde ondalık korunması lazım ki onda dokuzu da korunabilir.

Geçmişte Kore’de kıtlık zamanı vardı. Mayıs ayında arpalar henüz olgunlaşmadılar. Yiyecekleri olmadığı için fakirler aç kaldılar. Otlar olsun ağacın kapaklar olsun, insanlar açlıktan her şey yediler ama asla tohumu yemediler. Çünkü tohum yoksa sonraki yıl çiftçilik yapamaz. Ondalık da buna benzer. Durum ne kadar zor olsada ondalığa dokunmamalı. O zaman umut var.

Ondalık vermeyince sanki elinde daha çok para varmış gibi hissedebilir ama yıllar boyunca vermediği ondalığının hepsini Rab bir gün isterse ne olacak? Uzun zamandır biriktirilmiş olanların hepsi kaybedilebilir, yine de sorunları çözülmeyebilir.

Kutsal Kitap’ta zamanı gelmeden önce düşen meyveler hakkında sık sık vahsediliyor. Zamanı gelmeden önce meyvenin düşmesi korkunç bir şeydir. Çiftçi bir yıldır ürün almak için terleyerek gayretle çalışır, yorulur, sabreder. Ama anında fırtına, zararlı böcekler, kırağı, yabani hayvanlar yüzünden bütün ürününü kaybedebilir. Bundan daha korkunç olan ise ruhsal olarak meyvelerin düşmesidir. Peygamber Malaki şöyle dedi: “Çekirgelerin ekinlerinizi yemesini engelleyeceğim. Tarlada asmanız ürünsüz kalmayacak. Bütün uluslar ne mutlu size diyecekler. Çünkü ülkeniz özlenen bir yer olacak. Böyle diyor Her Şeye Egemen RAB” (Malaki 3:11-12).

Adem’den sonra yaşam ağaca giden yol kapalıdır. Bizim almamız gereken ruhsal zenginlik de kısıtlıdır. Yakup’un Yabbuk ırmağında aradığı şey madde değildi. ‘Beni kutsayın!’ diye ruhsal bir hak istedi. Bu ‘Aç! Keruvlar ve her

yana dönen alevli bir kılıçla kapanmış yolu aç! Seninle ilişki kurmak istiyorum! Yüceliğini göster! Beni bereketle!’ demektir. Tanrı bizi bereketlemek için ondalığı buyurdu. O ondalık aracılığıyla bizi bereketlemek ister. Ama insanlar bereketi isteyerek ondalığı reddediyorlar. İbadet Tanrı’yla görüşmektir. Bu ne kadar önemli? Ondalık da aynı. Ondalık Aden bahçesinden kovulmuş olanların Tanrı’ya dönmeleriyle ilgili belirtidir. Tanrı ‘Bana dönün, ben de size dönerim’ (Malaki 3:7) diye söyledi. Ondalık ve sunular gerçek imanı gösterir. İsa da aynısını söyledi: “Yeryüzünde kendinize hazineler biriktirmeyin. Burada güve ve pas onları yiyip bitirir, hırsızlar da girip çalarlar. Bunun yerine kendinize gökte hazineler biriktirin. Orada ne güve ne pas onları yiyip bitirir, ne de hırsızlar girip çalar” (Matta 6:19-34).

Biz bu dünyada yaşarken gönenç ve başarılı olmalıyız. Bunun için ruhsal hak, yani bereket olması lazım. Tanrı’dan çalan kişi bereket bekleyemez. Ondalık Tanrı’ya ait olanların özel hakkıdır. Tanrı tarafından aklanmış olan değilse ondalık veremez. Bu nedenle ondalık verenler Tanrı’ya ait olanlar olarak gurur duymalıdır. Tanrı bizde iman bulabilsin. ‘Tanrı ondalık senin. Onda dokuzu bana ver! Dolup taşıyan bol bereket alabilen hak ver!’ diye cesur bir şekilde dua etmeliyiz. Tanrı’nın verdiği ruhsal hakkı almalıyız.

20141123 SHK